

Şehit Şehit Ali Hüseyin

Doğum tarihi: 15 Ekim, 1986
Şehadet tarihi: 19 Temmuz, 2024
Bölge: Dhaka Şehri
İlçe: ঢাকা

Kısa Biyografi

Meslek: Dükkan çalışanı

Şehadet Yeri: Dhaka Tıp Fakültesi Hastanesi (DMCH), Dhaka

Şehitlik Olayı ve Detayları

Sessiz bir işçinin kurşunlarla ölümü, faşizmin acımasız bir sembolü haline geldi - Şehit Ali Hüseyin

Şehit Profil

Adı: Ali Hüseyin. 15 Ekim 1986'da, güneşli pirinç tarlalarının kokusuyla dolu, rüzgarlı bir sonbaharda doğdu. Yedi kardeşin en küçüğüydü; gülümsemesi parlak, sessiz bir çocuktan ama hayat yorucu bir dağ tırmanışıydı. Babası İdris bekçiydi ve her gün birinin evine gidip kapısını beklerdi. Annesi Moşa: Rangmala ise sessiz bir savaşıydı; yemek dumanının gölgesinde ıslanan bir kadındı. Ali bu evde, toprağın kokusunu alarak, para sayarak ve gerçek aşkla büyüdü.

Siyaset hayatına hiç girmedi. Hareketler, onun için bir fincan çayda anlatılan hikayeler değil, sadece "Yine ne oldu kardeşim" diye gördüğü televizyon haber paketleriydi. Ali Hüseyin, bu toplumun sessiz, enerjik, silik bir askeri idi. Eşi ve iki çocuğuyla birlikte, Ashrafabad, Kamrangirchar'daki Emart Miya'nın evinin küçük bir köşesinde yaşıyordu. Geceleri, çocuk ona sarılıp "Baba" diye seslenir, terli bir sesle, "Baba, iyi maaşlı bir iş bul ve ayakkabılarını al" derdi. Ama hayat ona asla böyle bir şey vermemişti. Ona sadece güneş, emek ve huzur dolu bir hayat vermişti.

Sonra o gün geldi, 19 Temmuz 2024. Kanlı bir Cuma akşamıydı. Dakka'da hava gaz kokuyordu, sokaklarda sloganlar atılıyor, sokaklar silah sesleriyle titriyordu. Ali Hüseyin işe gidiyordu. Yanında kimse yoktu, kimse de onu yönlendirmiyordu. Ailesine yiyecek sağlamak için günlük işlerini yapıyordu. Tam o sırada polis geldi ve önüne ya da arkasına bakmadan ateş açtı. Silah sesleri kesildiğinde Ali yerde yatıyordu. Kurşun izleri ve gözlerinde inanmazlık gözyaşları vardı. "Neden ben?" diye sorarak gitmişti. Devlet onun fakir olduğunu, bir lider olmadığını, sadece bir numara olduğunu biliyordu. Bu yüzden kurşunlar onu dehşete düşürdü. Ama sadece bir kişiyi öldürmediler, iki çocuğun hayallerini, bir eşin güvenliğini, bir annenin yüreğini paramparça ettiler. Bir evin gecenin nefesini, bir fincan çayın üzerindeki huzuru, oğlanların okula gitme cesaretini yok ettiler.

Tarih, Ali Jose'nin bu devrimin sessiz sembolü olduğunu biliyor. Kanı bu şehrin toprağına karıştı ve bu ülkenin vicdanına gözyaşlarıyla lekelenmiş bir lanet olarak indi. Ali Jose ateşten bir adam değildi, su kadar yumuşak, sade ve hayat veren biriydi. İşte tam da bu yüzden ölümü bugün önümüze en zor soruyu koyuyor: Bu ülke kurşun korkusunu, hele ki insan hayatının değerini anlıyor mu?

Hareketin bağlamı

1 Temmuz 2024'te rüzgar değişti. Yavaş yavaş, bir nehir gibi akmaya başladı. Bazı öğrenciler ellerinde pankartlar, seslerinde talepler ve gözlerinde kararlılıkla ayakta durdular. "Şehrin reformunu istiyoruz" dediler, ama aslında daha fazlasını istiyorlardı: adalet, eşitlik, saygı. Bu hareket sadece şehirle ilgili değildi; bir neslin adil bir yaşam arzusuyla ilgiliydi. Eğitimin satılık bir meta olduğu yerde, orada durup "Biz Giritliyiz, biz vatandaşız" dediler. Dakka, Rangpur, Çittagong, Barisal, sanki Bengalilerin bedenine ateş yayılıyordu. Öğrenciler sadece slogan atmakla kalmıyor, kendi bilinçlerini de ateşe veriyorlardı. Yeni Pazar'dan, banyan ağaçlarının gölgesinin düşmediği, sadece cop korkusunun, polisın uğultusunun ve göz yaşartıcı gaz dumanının olduğu geçici bir özgürlük meydanı yükselmişti. 19 Temmuz'da, bu büyük şehrin kalbinde gözyaşlarıyla ıslanmış bir akşam yükseliyordu.

O gece Ali Hüseyin o bölgedeydi. Hayır, hiçbir hareketin lideri değildi, yüzü pankartın arkasında değildi. Günün sonunda kendi kanıyla teriyle kazandığı parayla evine dönen sıradan bir adamdı. Belki biraz olsun görmek, anlamak için durmuştu. İnanılmaz derecede meraklıydı. Ama

Mermi sormadı, sadece seçti, zavallı adamın göğsünü hedef aldı. Akşam saat altı civarında, Yeni Pazar'ın numaralı kapısının yakınında, mermilerden biri sağ göğsüne saplandı. ve tereddüt etmeden öldürdüler. Dakka Tıp Merkezi'ne götürüldü. O zamana kadar vücudundan kan ırmakları akıyordu. Hastanenin yoğun bakım ünitesi bile kalbini geri getirememişti. Gece saat on buçuk civarında son nefesini verdi. Sonra biri elini cebine attı ve biraz para, eski bir telefon ve kırık bir rüya gördü.

Bu ölüm beklenmedik değildi. Uzun bir planın kaçınılmaz sonucuydu. Devlet korku istiyordu, öğrenciler teslim olmuştu. Devlet kontrol istiyordu, öğrenciler isyanın tohumlarını ekmışti. Kurşunlar Ali Hüseyin'i delse de vicdanımızı, sessizliğimizi, korkaklığımızı deldi. Devletin gözünde bu ölüm "kolay"dı çünkü fakirdi, tanınmıyordu, adı hiçbir parti listesinde yoktu. Ama devrim kanla tarih yazdı ve Ali'nin adı o sayfaya yazılacak.

Bugün insanlar "Hareket yoktu" dediklerinde, devrimin sadece posterlerde olmadığını unutuyorlar. Devrim, çalışan bir insanın sessizler tarafından kanlar içinde dökülmesiyle gerçekleşir. Devletin zulmü. Ali Hüseyin, o devrimin sessiz bir tanığı, gönülsüz bir şehittir; ölümü bize, iktidarın gözdesi olmadığınız sürece bu ülkede hayatın hiçbir değerinin olmadığını gösterir.

Bu hareket, öğrencilerin yüzündeki bir slogan değil, yoksulların sesindeki bastırılmış bir çığlık, bir zulüm iç çekişi ve binlerce çaresiz insanın görünmez bir bayrağıydı. Ve o bayrakta "Ali Hüseyin, unutmadık" yazıyor.

Şehitlik Nasıl Yapılır: Tanınmayan Bir Ölümün Ebedi Saati

"Bazen devlet cesetlerden bile korkar çünkü ölümler, yaşayanlardan daha yüksek sesle konuşur."

O akşam Ali Hüseyin, Yeni Pazar'ın numaralı kapısının yanında duruyordu; ne slogan atıyor ne de pankart taşıyordu. Hayat onu emek yoluna sürüklemişti, ama ölüm onu başka bir sokakta durdurmuştu. Saat akşamın altısıydı ve şehir silah sesleriyle sarsılıyordu. Tam o sırada sağ göğsüne bir kurşun saplandı. Sessiz bir bayrak, sessiz bir şekilde dalgalanıyordu. Rüzgar.

Dhaka Tıp Fakültesi Hastanesi'ne kaldırıldı. Orada, yoğun bakımda nefes alamıyordu. Kalbi atmayı bıraktı ama ülkenin vicdanı hâlâ sessizdi. Saat 22:30'da anons geldi ve Ali Hüseyin gelmedi. Ve o anonsta ne flüt çalındı, ne Başbakan'dan bir açıklama, ne de ulusal bayrağa sarılı son veda töreni. Üç gün, evet, tam üç gün boyunca ceset hastanede tutuldu. Üzerine ülkenin kanı yazılmış bir ceset, ancak evraklar ve utanmazca bir izinle geri getirilebilir. Tüm bunlara rağmen tecavüzleri bitmedi.

Aile uzun zamandır parçalanmış durumda. Kardeşin gözleri kan içinde,

karısının yüzü gözyaşları içinde.

"Silah sesleri her yeri sarstı ve sanki zamanda kaybolmuş gibiydik. Kimse yardım etmedi, sadece yardım etmek istedi."

Azimpur mezarlığına sessizce gömüldü, sanki bir hayatın sonu değil de, silinmiş bir sayfa gibiydi. Devletin temsilcisi yoktu. Siyah bir rozet, bir anma töreni, sessiz bir saygı sesi yoktu. Sadece birkaç kişi, birkaç göz ve dünyanın en güzel kadını vardı. Her gün yüzünü yastığa gömen bir eş bıraktı ve artık kimse geceleri kapıyı açıp "Uyuyun, geldim" demiyor. Hayattaki ilk dersleri, yoksulun babası ölse bile devletin "şehit" olmayacağı olan iki oğul bıraktı.

Ayda yirmi beş ila otuz bin rupi kazanmıyordu, hiçbir fırsatı, tatili yoktu. Ama ışığı vardı. Bugün o ışık söndü. Geride sadece karanlık, sessiz bir ev var. Bazı kuru gıda paketleri ve artık dayanmayan zaman, olduğu yerde duruyor.

Ali'nin adı sadece posterlerde, pankartlarda değil, kanı da tarihin her bir noktasında. O sadece ölmedi. Vicdanımızı da onunla birlikte gömdü.

Öneri

- 1) Tek seferlik maddi yardım
- 2) Eşi için kendi kendine yeten bir gelir sistemi (dikiş makinesi sağlandı)
- 3) İki oğlunun eğitiminin sorumluluğunu üstlenmek

Şehitlere bir bakış

Adı: Md. Ali

Doğum: 15 Ekim 1986

Meslek: Mağaza çalışanı

Baba: Idris Chakidar

Anne: Moosa Rangmala

Mevcut ve daimi adresi: Emartamiyar Bari, Ashrafabad, Kamrangirchar, Dakka

Ailesi: Eşi Ratna (ev hanımı), iki oğlu Ratul (15) ve Sayem (7) Hıfzkhana'da okuyordu.

: Maddi durum Ratul'un eğitimi şu anda belirsiz. Ali, yedi kardeşin en küçüğüydü.

(Rahima (65), Shamsunnahar (62), Yasin (60),

: Ali Arshad (57), Ali Akbar (48) ve Maina (35).

: Ailenin durumu çok kritik.

Olayın ayrıntıları: 19 Temmuz 2024, saat 18:00 civarında başkentin Yeni Pazar 1 No'lu Kapısı bölgesinde.

: Göğsünün sağ tarafından vuruldu.

Ölüm ve defin: Dakka Tıp Fakültesi Hastanesi yoğun bakım ünitesinde tedavi altında.

: Saat 22:30'da vefat etti.

Ölüm tarihi: 19 Temmuz 2024, cenazenin hastaneden alınmasından üç gün sonra.

: Defin, Dakka'daki Azimpur mezarlığında yapılacaktır.

Şehidin Son Sözleri

"অন্যায় দেখে চুপ থাকা কাপুরুষতা। সত্যের পক্ষে দাঁড়াতে গিয়ে মৃত্যু হলে সে মৃত্যুতেই চরম গৌরব।"

Kaynak: সহযোগীদের সঙ্গে শেষ ফোনালাপে

Kuran-ı Kerim Ayeti

Allah, müminlerden canlarını ve mallarını cennet karşılığında satın aldı. (Tevbe 9:111)

Hadis-i Şerif

Şehit, cennette yetmiş akrabasına şefa'at edebilir. (Sunan Abu Dawud 2520)

Dua sayısı: 0

Şehit Anı Fotoğraf Galerisi

